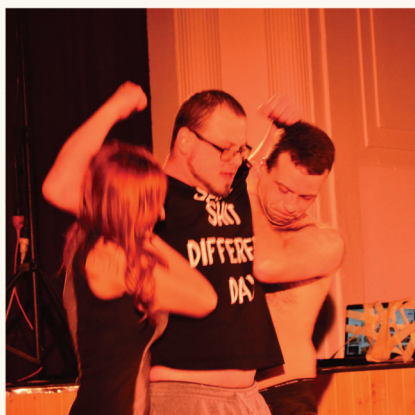

KOPŘIVOVÉ LISTY² Quo vadis, orbis?

31. ročník přehlídky netradičních divadel
Kopřivnice, 21. a 22. dubna 2017

Program druhého dne Kopřivy 2017

10:00, kostel sv. Bartoloměje

Jan Horák

František blázen

„14:30“, Katolický dům

NJ feat. Uhřík (Nový Jičín)

Casiopea aneb Etudy

o časovosti

16:00, Kulturní dům

Divadlo Kontra (Slovensko)

Poručík z Inishmore

17:30, barový sál Katolického domu

Evamore (koncert)

19:00, Katolický dům

Divadlo NoD (Praha)

Dvojí domov / Z Čepa

21:15, Katolický dům

Pavol Seriš (Slovensko)

Pri kase

Lída Baarová mě po přečtení knížky pana Škvoreckého fascinovala

Rozhovor se Zuzanou Truplovou neboli Lídou Baarovou z představení Spolu

Jak se Vám pracovalo s režisérem Vojtěchem Tomáškem?

S ním se mi dělá dobře! V Komorní scéně Aréna u nás dělal i dramaturga, takže se mi s ním pracuje dobře. Ale bylo to těžké. Zároveň tím, že ten text napsal, tak hodně bazíroval na jeho dodržování a byl dost nevrlý, když jsme si tam něco s Pavlou měnily a škrtyly.

Znala jste osud Lídy Baarové dříve, než jste začaly studovat role?

Její osud jsem znala a chtěla jsem o ní dokonce psát absolventskou práci ve škole na konzervatoři. K tomu ale nedošlo jinou shodou okolností. Četla jsem i knížku, kterou napsal pan Škvorecký. Neznala jsem moc příběh Adiny Mandlové, ale to jsem si pak dočetla v průběhu zkoušení.

Vy Lídu Baarovou spíše odsuzujete, nebo s ní soucítíte?

Když jsem četla tu knížku, tak se mi to strašně líbilo a strašně mě to fascinovalo, protože dneska by to už tak nešlo. Nevím kdo je dnes v devatenácti tak slavný, jak byla ona. Je to něco neskutecného. Asi bych ji neodsoudila. Jí pak všechno strašně smetlo po té válce.

Máte ráda filmy a herce z třicátých let?

Já ani moc ne, ale vždycy jsem byla nucena se na to dívat s našima, když v sobotu nebo v neděli běžely ty filmy pro pamětníky. Takže samozřejmě znám všechny, ale že bych na tom nějak ujížděla, to se říct nedá.

Jste herečkou úspěšného divadla Komorní scéně Aréna v Ostravě. Na co byste diváky pozvala z Vašeho repertoáru?

Určitě bych diváky ráda pozvala na Divokou kachnu. Měli jsme premiéru v říjnu. Zároveň bych Vás do Komorní scéně Aréna pozvala na připravované Smíření, což je konec trilogie. Už jsme dělali S nadějí i bez

ní a Slyšení. Celkově si myslím, že u nás jsou všechny představení dobré, určitě k nám zajděte. Ráda bych Vás pozvala ještě do Absintového klubu Les, kde děláme komedii dell'arte.

Už jste se někdy Kopřivy účastnila?

Já jsem tady poprvé. Aréna se už účastnila, ale nejsem si jistá, jestli se mnou.

Jak se Vám hraje před kopřivnickým publikem?

Super! Právě jsme se bavili, že tady máte i skvělé zázemí, všechno je tady skvěle nachystané a taky nám tu udělali perfektně tu komorní scénu, takže za nás absolutní spokojenost.

Zuzana Truplová (vpravo) s kolegyní Pavlou Gajdošíkovou (vlevo).

Inscenace prvního dne pohledem redaktorek

Babička z vajíčka

Letošní festival Kopřiva otevřelo představení Babička z vajíčka. Oslovilo převážně malé diváky, ale i dospělé. Příběh, který napsala Iva Procházková, vypráví o malém šestiletém chlapci, na kterého rodiče nemají čas. Tatínek musí pracovat na nové počítačové hře a maminka neustále řeší módní trendy. Rád by si hrál alespoň s babičkou a s dědečkem, ale Ti už nežijí. Jednoho dne najde malé vajíčko, ze kterého se nevylíhne ptáček, ale malinká babička s křídélky. Babička neumí mluvit ani chodit, a proto se chlapec rozhodne, že jí všechno naučí. Rodiče si postupně uvědomí, že svého syna zanedbávali. Rozhodnou se, že mu pomohou vyhrát soutěž s létajícími draky. Eliášův drak vy-

letí nejvýše, ale bohužel i s babičkou, která se ho drží. Eliáš už ale babičku nepotřebuje, protože rodiče si uvědomili, že je velmi důležité udělat si čas na své děti. Oba herci jsou zkušení a sehnání, bez problému dokážou zaujmout malé diváky, kteří jsou jejich nejvděčnějším publikem. Velké kulisy a rekvizity pro ně nejsou potřeba, vystačí si s několika bednami, které se promění v pokojíky Eliáše a rodičů, v počítačovou obrazovku, vanu nebo krabici na hračky. Loutky maminky a tatínka se svým zevnějškem přibližují charakteru postav, které mají ztvárňovat. Loutka maminky je převlékáč panenka a loutka tatínka je panáček z počítačové hry. Herci publikum vtahovali do děje a dokázali udržet jeho pozornost

až do samého konce. O tom, že se dětem představení líbilo, Vás přesvědčí odpovědi na naši anketu.

Na slepačích krídlách – trpká komedie o socialistickém Československu

Silná hesla, jednotu národa a budovatelský duch doprovází mladou dívku jménem Jana na každém kroku. Ta se snaží být poslušnou občankou a proletářkou s osobností sršící energií. Avšak neobjasněné uvěznění její matky způsobí, že se Jana musí vyrovnávat nejen s rozkošem panujícím vně (ne)slobodné společnosti, ale také s náhlou vnitřní nejistotou a ztrátou. Nikdo se neobtěžuje vysvětlit jí okolnosti událostí a Jana se tak snaží přijít na důvody, jež dostaly její milovanou matku za mříže žaláře. Zmatena světem kolem nakonec zjišťuje, že jejich neomylný vůdce Stalin a kult dokonalé společnosti se rozpadá na milion střípků. A přesto, že se její matka vrací zpět a vše se zdá být zase v pořádku, pro mladou Janu nastal další pád. Pád ideálu, ideálu jménem jednotná Československá socialistická republika.

I přesto, že hra režírovaná Katarínou Aulitisovou srší vtípem a odlehčenými momenty, je cítelné, že na pozadí se odehrává něco, co v člověku zanechává hořkou chuť tehdejší doby. Pomocí světla, kulisy a metafor, které jsou s bravurou předkládány, si můžeme uvědomovat vratké základy manipulovaného lidu. Opomenuty nemohou být ani herecké výkony, kdy se „dvojí osobností“ Jany zcela synchronně zhostily Anna Čonková a Jazmína Piktorová či s rolí přísné soudružky učitelky v botách zasazených do betonových

Z dětského představení Babička z vajíčka Divadla PIKI.

kvádrů se zcela szila Miriam Kalinková. Po celou dobu se zde objevují silné scény, jež završuje skupina lidí „přiškrcených“ a následně oběšených na vodítkách pro psy. Inscenaci zakončí zlom v dějinách a přiznání, že nic není, tak růžové, jak to bylo původně režimem předkládáno.

Spolu

Scénu tvoří manželská postel, ve které se sejdou jedny z nejslavnějších hereček, jež se objevily na filmovém plátně ve třicátých letech 20. století. Jsou to Adina Mandlová a Lída Baarová. Obě měly podobný osud, se kterým se musely vyrovnat. Prožily druhou světovou válkou a vypořádaly se s ní po svém. Zatímco Adina Mandlová (v podání Pavly Gajdošíkové) na vše hledí realisticky a uvědomuje si, jaké hrůzy a zvěrstva se v období světové války děly, Lída Baarová (v podání Zuzany Truplové) na vše hledí s velkou naivitou. O ministrovi propagandy Josephu Gobbelsovi mluví jako o citlivém člověku, který rozuměl hudbě, byl inteligentní a neublížil by ani mouše. Za vše špatné viní jeho ženu Magdu. Příběh neodkrývá pouze soukromí obou hereček, ale také jejich hereckých kolegů. Zmíní například Natašu Gollovou, Ljubu Herma-

novou nebo Hugo Haase. Chováním všech těchto lidí odsuzují. O sobě však mluví jen dobře. Více než se šťastnými momenty, které tyto dvě hvězdy prožily, je divák seznámen s útrapami, kterými si musely projít. Sláva v období války byla vykoupena útlakem a ústrky ze strany osvoboditelů Rusů. Obě byly odsouzeny. Adina Mandlová měla dokonce zakázáno hrát. Obě proto emigrovaly a snily o návratu do Prahy. V této inscenaci se jako staré ženy do Prahy vydají, ale nečeká je uznání a provolávání slávy, i když Lída Baarová v reakcích lidí vidí stejný obdiv, na který byla pro svou krásu zvyklá.

Obě herečky podaly skvělé herecké výkony. Divák jim věřil každé slovo. Nepracovaly s žádnými rekvizitami ani výraznými kulisami. Stačila jim pouze postel, která byla velice příznačná pro kariérní život postav, které ztvárňovaly. Jak řekla Pavla Gajdošíková v roli Adiny Mandlové: „Dělaly jsme kariéru přes postele, kdo ne“.

Jak říká slavný bonmot: „Baarová má oči mandlové a Mandlová má oči barové.“ Tato inscenace diváka přesvědčila, že tomu tak opravdu bylo. Baarová byla krásný snílek, který se na vše hleděl naivním pohledem něž-

ných mandlových očí. Mandlová byla živelná žena, která se na svět dívala skrze divoký, odvážný, barový pohledem.

Humanity upradge – alarmující reakce na problém moderních technologií

Čím dál tím víc můžeme vnímat, že problém moderních technologií je vážnou aktuální hrozbou. I proto možná vzniklo ve Staré aréně představení s názvem Humanity upradge, které se snaží upozornit na vzrůstající tendenci zařazení technologií do našich každodenních životů. Reálná komunikace se tak stává něčím nežádoucím a my si tvoříme své vlastní vykonstruované virtuální světy, které předkládáme druhým za jediným účelem – zapůsobit.

Napůl improvizovaný děj režírovaný Jiří Hajdylou a sestávající pouze ze třech hereckých rolí, obsazených Bárou Kocmánkovou, Jiří Krupicou a Ondřejem Besedou, začíná vybidnutím k tomu, aby si diváci zapnuli svá internetová připojení. Po chvíli váhání v hledišti, se někteří opravdu připojují a startuje tak promítaný chat všech zúčastněných, kteří se do výzvy zapojili. Po několikaminutovém úsměvném psaní přichází error a po výkladu psychologického testu psychiatra Leopolda Szondiho, přes který se lidé museli na stránku přihlásit, přichází samotné představení. To využívá pouze několika málo rekvizit a zaměřuje pozornost hlavně na zesměšnění technologických možností, jako jsou chytré telefony, hodinky, selfie tyče, či aplikace téměř na vše.

I když snaha vychází z vlastních zkušeností herců a má být trefou do černého, dalo by se říci, že s nadsázkou pouze klouzá po povrchu celého problému. Bohužel tak při hře nedochází k podstatnému „aha“ momentu, který je v tomto případě tolik důležitý.

Z představení Na slepácích křídlech.

U nás je čeština naprosto přirozená, je součástí kohokoliv

Rozhovor s Miriam Kalinkovou z Bratislavského bábkového divadla

Jak se Vám pracovalo s režisérkou Katarínou Aulitisovou?

S Katkou se mi pracovalo velmi dobře, protože se známe už dlouhou dobu. Také se mi líbí její zanícení pro práci a je úplně divadelní nadšenec i s Markétkou Plachou, takže je potom s takovými lidmi, kteří jsou neustále nabití energií, radost pracovat

V tomto představení loutky nebyly, ale určitě jste zvyklá hrát spíše s nimi. Je pro Vás loutka hračkou nebo rovnocenným hereckým partnerem?

Tady sice nebyly loutky, ale je tam velice silný výtvarný jazyk

Miriam Kalinková uprostřed jako paní učitelka.

Markétky Plaché. Pro mě jsou loutky velmi důležité. Není to hračka, ale je to v podstatě součástí toho, co žijeme. Někdy to vlastně je i hračka, ale někdy je to rovnocenný partner. Záleží na divadelním klíči.

Nechtělo se vám někdy vyměnit loutky za činohru?

U mě to na začátku vypadalo, že půjdu na činohru, ale pak se ukázalo, že mám velké nadání

na vnímání materiálu a loutek. Práce s nimi mě velmi osvobozuje. Časem jsem si uvědomila, že je pro mě velmi důležitý výtvarný moment v divadle, proto se o tom pořád zmiňuju. Není to však o tom, jestli je kostým pěkný nebo pohodlný. Prostě musí pasovat ten jazyk jako metafora i v souvislosti s výtvarným uměním, takže loutkové divadlo má v tomto obrovské plus oproti klasické činohře. V podstatě se loutkové divadlo blíží k výtvarnému a modernímu umění.

Jsou vděčnějšími diváky děti, nebo dospělí?

My máme v divadle zatím jen dvě představení pro dospělé, takže divadlo má mnohem větší zkušenost s dětskými diváky. Tam je to jednoznačné, když jim představení sedne věkově a tematicky, tak dokážou být úžasné. I při těchto Slípkách a při našem novém projektu Král, jsme ve velkém očekávání, jak na nás budou reagovat dospělí anebo mladí lidé okolo šestnácti. Je to velmi zajímavé, protože je to i pro nás vážně obohacující. Začínáme mít hereckou zkušenost před dospělými lidmi. Do loutkového divadla sice přijdou dospělí s dětmi, ale většinou jsou tam, aby si oddychli, nebo maminka pošle tatínka s dětmi, aby uvařila oběd. Takže je to pro nás teď hrozně zajímavé.

Hrajete často v České republice?

Hrajeme na festivalech v České republice asi dvakrát do roka. Naposledy byli naši v Ostravě, na festivalu s představením Myška není liška, to je asi půl roku. Jinak jsme tady teď a uvidíme.

Zaznamenala jste někdy nějakou jazykovou bariéru – hlavně u dětí se mluví o tom, že nerozumí slovenštině?

My Slováci toto vnímáme jinak. U nás - v celé Slovenské republice - všichni neustále sledují českou televizi, české kanály, přenáší se k nám české rádio... U nás je to úplně přirozené, je to součást kohokoliv i úplně mladých lidí a dětí. I ti třicátníci co mají děti, odrostli na tom, že jejich rodiče vnímají český jazyk jako přirozenou součást nějaké bývalé kultury. Ale zpětně vnímáme, že malinké české děti jsou opravdu vystresované ze slovenštiny, když ji slyší i v soukromí.

Loutková divadla už nemají tolik diváků. Snažíte se je nějak nalákat?

Jelikož jsme v hlavním městě Slovenska, tak problém nemáme, protože hrajeme ročně asi pro třicet tisíc dětí. U nás ten systém funguje, že přes týden hrajeme pro školy a školky a přes víkend hrajeme tři představení pro veřejnost. Takže od října do dubna, pokud nezačne být krásné počasí, máme velmi dobrou návštěvnost. Ale samozřejmě je to otázkou marketingu. Divadla se musí prodávat. Teď je ta doba tak uhnaná a rodiče často volí kulturu v různých byznys centrech, obchodních centrech nebo mateřských centrech, takže to začíná být problém. Ale my asi tím, že jsme v hlavním městě, tak přesně zaznamenáváme, kolik k nám přijde ročně dětí. Možná to trochu klesá, ale pořád je to okolo třiceti tisíc, což jsou obrovská čísla.

Ptali jsme se návštěvníků

Každý jsme jiný, každý má jiný pohled na věc. Tak je to i u názorů na jednotlivá představení z letošní dramaturgie Kopřivy. Proto jsme u východu ze sálů vyzpovídaly několik z vás a zeptaly se na bezprostřední názor.

Babička z vajíčka Divadlo PIKI

Michaela, 5 let

Představení se mi moc líbilo.

Júlie, 4 roky

Nejvíce se mi líbila ta paní, babička.

Nikola, 9 let

Srandovní bylo, když se v pračce prala mikina a pak jak jsme křičeli, aby mikinu vrátili!

Alenka, 8 let

Mně přišlo nejhezčí vylíhnutí babičky z vajíčka.

Petra, 9 let

Líbilo se mi, jak maminka střídala různé šaty.

Tonda, 8 let

Fajn bylo, když byla babička v té vodě a plavala.

Luboš, 6 let

Nejlepší byl ten malý kluk, Eliáš.

Tadeáš, 5 let

Super byl ten robot! (táta)

Spolu Absintový klub Les

Marta

Představení bylo hodně zajímavé, jelikož herečky podávaly skvělé výkony. Jde vidět, že jsou to profesionálky. Zpracování se mi opravdu líbilo. Mělo to

myšlenku a vypovídalo o životě dvou slavných hereček. Ujaly se toho s opravdovým zaujetím, které mě po celou dobu udržovalo v pozornosti. Skvělé je, že nedávno vyšel o Lídě Baarové také film, kdy lidé mohli vystoupení porovnat. Chystám se také na další představení, kdy večer přijdu nejspíše na Humanity Upgrade, jelikož mám ráda ostravskou arénu. A také možná i zítra večer. Jen je škoda, že publicita festivalu není natolik výrazná, bylo by tedy určitě dobré, aby se to více dostalo do podvědomí lidí.

Magda

Zajímavé bylo zpracování, jiný náhled a samozřejmě výkony.

Verča

O Lídě Baarové jsem sice znala základní fakta, ale tohle mi doplnilo další znalosti.

Zuzana

Byla jsem unešená z hereckých výkonů. Během sledování jsem uvažovala, která z hereček se mi líbí více, ale došla jsem k závěru, že obě byly výborné.

Dana

Mělo to duši. Obě herečky mám ráda, bylo to skvěle zahrané a nápadité, kdy to zvládly dokonce téměř bez kulis.

Na slepačích křídlech Bratislavské bábkové divadlo

Jana

Úžasné byly herecké výkony a působilo to na mě celkově velice dobře.

Michaela

Zaujalo mě využití přirovnání a metafor. Nejvíce na mě však

zapůsobilo poselství, že náš život nebyl dokonalý a takový, jaký nám byl předkládán.

Barbora

Pro mě to bylo úsměvné téma z dětství. Vzpomínky a střípky, co jsem zažívala, jako tělocviku a spartakiáda. Nicméně jsem ráda, že se to nakonec zlomilo a můžu být nyní svobodná.

Daniela

Moc se mi líbilo, zpracování tématu a zakončení zvratem.

Humanity upgrade Stará Aréna

Tomáš

Bylo to fajn, ještě jsem nic takového neviděl. Ale bylo to dosti nadsazené.

Miroslav

Se svou ženou jsme se shodli na tom, že je opravdu škoda, že jsme nevzali svou dceru, jelikož pozoruji, že se jí toto téma týká.

Jana

Představení určitě poukazuje na fenomén dnešní doby. Mě samotnou současná situace rozčiluje, jelikož tady chybí osobní komunikace.

Miroslav

Na Humanity upgrade jsem šel ze zvědavosti. Myslel jsem, že to bude více rozebírat závislost na komunikačních technologiích, ale spíš to bylo jen náznakové, určitý impuls.

Bára

Dobře zpracované. Jediné co bych vytkla je využití prostoru, kdy i přesto, že měli k dispozici pódium, tak jej nevyužili a lidé ze zadních řad neviděli na vše, co se na scéně odehrává.

Když jsme začínali zkoušet, tak neexistoval scénář, jen vize a sdělení

Rozhovor s Jiřím Krupicou z představení *Humanity Upgrade*

Jiří Krupica (vlevo) s kolegy Ondřejem Besedou a Bárou Kocmánkovou.

Stará aréna nemá stálý soubor. Ze kterých divadel jste Vy?

My dva s Ondřejem Besedou jsme z divadla loutek a Bára Kocmánková je na volné noze.

Jak se Vám spolupracovalo s režisérem Jiřím Hajdylou?

S Jirkou je spolupráce vždycky dobrá. My se známe roky a vlastně jsme se na tu práci všichni těšili. V podstatě jsme si o ni tak trochu i řekli, kvůli tomuto projektu. Jirka je většinou zárukou kvality, zároveň i herec, osvětlovač a zvukař, takže ví, co všechno to obnáší, a dokáže to postavit jako celek, takže jsme se na to všichni těšili.

Dělal jste už někdy inscenaci pod jeho vedením?

Inscenaci jsme spolu dělali poprvé, ale známe se už roky a viděl jsem jeho inscenace, ve kterých hrál, i které režíroval.

Ale známe se spíše jako kamarádi.

Ve Staré aréně jste v těsné blízkosti s publikem. Nerušily Vás dnes prostory Katolického domu?

Museli jsme to hodně přizpůsobovat a taky šlo o to, že spousta scén se odehrává na zemi, což byl velký hendikep pro sedící lidi. Dokonce se jednou ozvalo z hlediště: „Nic nevidíme!“ Snažili jsme se to zvednout co nejvíce nahoru, aby co nejvíce lidí vidělo a řešili jsme to takto.

Už jste se někdy Kopřivy účastnili?

Ne... Známe se s panem Cachínem přes charitu, ale na Kopřivě jsem já osobně poprvé a myslím, že kolegové taky. Kopřivníci ale znám, byl jsem tady na festivale a byl jsem v technickém muzeu.

Je Vám Vaše postava v něčem blízká?

Celé to představení vychází z nás. Když jsme začínali zkoušet, tak neexistoval scénář. Existovala jenom vize a sdělení, které chceme předat. Než jsme začali zkoušet, tak Jirka si sedl s každým z nás zvlášť a dlouho jsme probírali náš vztah - my a technologie. Na základě našeho vztahu k nim vystavěl tři naše charaktery. To znamená, že pro nás všechny tři jsou ty role postaveny na nás samotných. Ta témata, která tam hrají ty tři postavy, jsou nám blízká. Já mám technologie rád, Bára taky a Ondra je opravdový antitalent.

Souhlasíte s poselstvími dramatu Karla Čapka?

My ho v inscenaci přímo citujeme. Já se přiznám, že jsem R.U.R. nikdy celé nečetl. Nemůžu to sehnat. Znáám ten obsah a vím, o čem ta kniha je. Samozřejmě je krásné zlehčovat si život pomocí technologií, ale na druhou stranu, kde je konec, kam se to dostane dál. Je potřeba si uvědomovat, že nás to může jednoho dne dohnat. O tom nemluví jen Čapek, ale je o tom i obyčejný Terminátor.

Na jaké představení byste pozval diváky do divadla loutek?

Záleží pro jakou věkovou kategorii. Pro dospělé je krásné představení třeba *Lebensraum*. To je z mého pohledu jedna z nejhezčích inscenací, kterou jsem v životě viděl. Pro dětského diváka bych doporučil třeba *Čtyřlístek*, *Dášenu* nebo *Šíleně smutnou princeznu*. Pokud máte rádi komedie, tak dospělí mohou navštívit *Čtyři z tanku* a pes nebo *Deník Ostravaka*.

Vnoučata jsou naší inspirací

Rozhovor s Lubo Piktorem z Divadla PIKI

Dočetla jsem se o Vás, že jste oba vystudovali loutkoherectví na DAMU, kde jste se také seznámili. Vracíte se do České republiky rádi a často?

Strašně rádi! Máme hodně vzpomínek. To je úplná melancholie a je tam velký sentiment. Strašně rádi jsme tady.

Koho vlastně napadlo vytvořit Divadlo PIKI?

Kdo si to má pamatovat. To bylo v roce 1990. My jsme byli tenkrát v takovém jednom divadle, které tady dneska bude hrát. Potom přišla revoluce a my jsme se rozhodli, že už tam nebudeme, tak jsme šli na volnou nohu. Nějak tak spontánně... Ani nevím...

Proč se divadlo jmenuje právě PIKI?

Jednak já se jmenuju Piktör. Jednak je taková hra „Piki, piki na hlavu“. A jednak je to zkratka - Podozřivo Ideálna Kočovná Iniciatíva.

Kdo má při tvorbě inscenace hlavní slovo?

Katarína, ona je dramaturg, autor, všechno.

Kde berete inspiraci pro výběr textů?

Jednak čerpáme z vlastního života, protože často se ty naše inscenace vážou k alespoň nějakému rodinnému životu, co se

týče dětí a vnoučat. Teď už jsme babička s dědečkem, takže hrajeme o babičce a o dětech, které se ještě nemají narodit, nebo které se narodily. Hrajeme taky o všelijakých neposlušných dětech a potom se snažíme najít takové dobré tituly k tomu.

V dnešní době jsou tedy hlavními kritiky Vaše vnoučata?

No, ještě ne... Ještě nedokážou tak dobře mluvit, ale jsou naší inspirací.

Čím Vás zaujala kniha Eliáš a babička z vajíčka Ivy Procházkové?

Právě tím, že jsme hledali něco takového babičkovského a dědovského. Takových věcí je hodně, ale právě toto má v sobě velké kouzlo. Je to jednak reálné, ale zároveň nereálné. Prolíná se to s pohádkou, běžným civilním životem a to nás upoutalo.

Protože jste manželé, musí pro Vás být těžké oprostit se od pracovních povinností v soukromém životě. Zvládáte to alespoň někdy?

Jasně že se o práci často bavíme, ale dokážeme se od toho i oprostit.

Kde jste byli s představením nejdál a jak se divákům líbilo?

Na západ jsme byli nejdál asi v Mexiku v Americe a směrem na východ jsme byli nejdál s naším představením v Indii.

A rozuměli Vám?

My se vždycky naučíme představení v jejich řeči. Takže jsme mluvili španělsky anebo anglicky.

Nelákalo Vás někdy hrát divadlo pro dospělé?

Speciálně pro dospělé nehrajeme, ale snažíme se, aby to byli schopni pojmout. Děti se baví v jedné rovině, ale dospělí ve druhé.

Moravskoslezský kraj

Worldwide Lifting, Drilling and Subsea Solutions

Česká průmyslová zdravotní pojišťovna

Přehlídka je pořádána pod záštitou europoslance Tomáše Zdechovského.

Více informací: www.koprivafest.cz

facebook: KOPŘIVA - přehlídka netradičních divadel

redakce: Tereza Hassarová, Bára Branná, sazba: Ondřej Smolka, foto: Bára Branná